

res, og det synes jeg er forkasteligt. Men modsat må man også erkende, at hvis man på forhånd kan se, at fostre er syge, må man kunne fravælge sådanne fostre.

Der er, som jeg tidligere har sagt op til flere gange, intet behov for dette lovforslag. Man burde arkivere det lodret og erkende, at den teknologiske udvikling fortsætter, uanset hvad vi siger.

I Politiken den 18. februar udtaler fru Margrete Auken, at den løbske udvikling skal stoppes, og at vi må have sat den i bakgear. Jamen hvordan kan fru Margrete Auken dog forestille sig at sætte udviklingen i bakgear? Jeg er overbevist om, at ikke engang SF kan stå bag den udtalelse, fordi den er og bliver noget nonsens uden realiteter. Man kan naturligvis ikke stoppe en udvikling.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Nu er det jo ikke al udvikling, vi vil sætte i bakgear, men vi mener altså, at vi skal have mulighed for at sige: Der er ting, vi kan gøre på en anden måde, og vi behøver ikke betragte udviklingen som en løbsk hest, vi bare skal følge med. Det er vores holdning, og jeg er selvfølgelig overrasket over, at der kan være ret mange andre, der ikke mener, vi har et ansvar for at gribe ind over for den menneskeskabte del af udviklingen. Men nok om det!

Jeg vil godt sige til hr. Bertel Haarder, at flere af os har fået en bog om undersøgelser af ufødte. Den er udkommet for et par måneder siden, og i det sidste kapitel er der en gennemgang af fosterdiagnostikkens udvikling. Nu er det sådan, at hvert ottende foster får undersøgt sine kromosomer, og man skriver, at omfanget af undersøgelser først og fremmest bliver styret af de risici, som er knyttet til dem: Jo færre og mindre risici en undersøgelse er forbundet med, jo mere bliver den brugt.

Men det viser sig samtidig, at man ikke alligevel tager hensyn til, at hvis man f.eks. tager fostervandsprøver, er der 1 pct. chance for, at det medfører en spontan abort. Der er stadig væk meget lille chance for, at man finder noget abnormt, selv når man er meget sart med, hvad man må blive født med. Men fordi 35-års-grænsen ikke bliver respekteret, kaster vi altså mange kvinder ud i at få læst korrektur på deres fostre. Hvert ottende foster er mange, og tendensen er stigende.

Hvis man så oven i købet, som hr. Bertel Haarder siger, skal bruge ægsortering i stedet for, kommer det aspekt ind, som hr. Bertel Haarder slet ikke har med, nemlig at så skal vi sunde kvinder i IVF-behandling, og det er altså en alvorlig sag. En IVF-behandling er ikke det samme, som når hr. Bertel Haarder skal af med lidt sæd, en handling, der vel næsten kun kan være forbundet med fornøjelse med. Det andet bliver man syg af, og det er det, vi snakker om i denne sammenhæng – ja, det kan ikke nytte noget at ryste på hovedet, det er fakta. Og så kan man sige: Kæreste venner, næstekærligheden tilsiger kvinderne at gå ind i de behandlinger. Det er jo det, der sker, når man kun snakker næstekærlighed.

(Kort bemærkning).

Jørgen Winther (V):

Det interessante i denne debat er jo, at man kan være internt uenig i sit parti. Det er jo fair nok, sådan skal demokratiet også være, så derfor vil jeg gerne komme med nogle kommentarer til hr. Bertel Haarder.

Det er sådan, at på verdensbasis – ikke kun på landsbasis, men på verdensbasis – er der endnu ikke undersøgt mere end knap 200 befrugtede æg, hvor man har taget disse celler ud. Jeg ved, at hr. Bertel Haarder har den holdning, at skal man have medicin frigivet, skal det i hvert fald helst ske efter 10 eller 12 års forskning; det er i hvert fald min holdning, og jeg tror også, det er hr. Bertel Haarders.

Situationen er altså, at angående medicinske præparater ønsker man utrolig megen forskning og dokumentation osv., før man siger ja til at frigive og registrere præparatet. Men her har man kun samlet erfaring inden for et års tid. Hvordan vil disse børn blive, når de er 5, 10, 15, 20 år? Ingen ved det overhovedet, og derfor er det, jeg siger: Lad os fare med lempe!

De to alvorlige diagnoser giver jeg grønt lys for. Men skal vi til at begynde at undersøge for, om man bliver diabetiker eller bliver skaldet eller får for højt blodtryk osv., sætter jeg grænsen, for risikoen er altså for stor ved at lave den undersøgelse. Og når hr. Bertel Haarder og jeg har nået det samme informationsniveau – jeg ved ikke, hvem af os der har det højeste eller laveste – tror jeg faktisk, vi bliver enige.

Niels J. Langkilde (KF):

Den konservative ordfører, fru Henriette Kjær, sagde meget rigtigt og godt om dette lovforslag.